

Sygn. akt III AUa 1283/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Jacek Zajączkowski

Sędziowie: SSA Iwona Szybka (spr.)

SSA Dorota Rzeźniowiecka

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Sztuka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 lipca 2015 r. w Ł.

sprawy **J. S.**

przeciwko **Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego - Oddziałowi Regionalnemu w Ł. P. Terenowej w Z.**

o wypłatę części uzupełniającej

na skutek apelacji J. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 8 lipca 2014 r. sygn. akt VIII U 3689/13

1. **oddala apelację;**

2. **przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi adwokat M. L. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w drugiej instancji.**

Sygn. akt III AUa 1283/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 grudnia 2011 roku Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Oddział (...) w Ł. P. Terenowa w Z. po rozpoznaniu wniosku J. S. z dnia 24 listopada 2011 roku przeliczył rentę rolniczą z tytułu niezdolności do pracy i przyznał wnioskodawczyni dalsze prawo do renty rolniczej okresowej od dnia 1 listopada 2011 roku do dnia 31 grudnia 2013 roku i jednocześnie nadal zawiesił w całości wypłatę części uzupełniającej świadczenia z powodu prowadzenia działalności rolniczej.

W odwołaniu od powyższej decyzji J. S. wniosła o wypłatę części uzupełniającej świadczenia w 100% od dnia 1 listopada 2011 roku.

Wyrokiem z dnia 8 sierpnia 2012 roku Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie J. S. od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego z dnia 28 grudnia 2011 roku i przyznał pełnomocnikowi z urzędu koszty nieopłaconej pomocy prawnej. Na skutek apelacji ubezpieczonej, Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 11 czerwca 2013r. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny wskazał, że Sąd Okręgowy przy ponownym rozpoznawaniu sprawy powinien przeprowadzić postępowanie dowodowe na okoliczność czy wnioskodawczyni lub jej mąż prowadzili w spornym okresie działalność rolniczą w rozumieniu art. 6 pkt 3 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników. Dopiero to ustalenie pozwoli na zajęcie stanowiska co do skuteczności ubiegania się przez wnioskodawczynię wypłaty świadczenia rentowego w pełnej wysokości.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 8 lipca 2014r. oddalił odwołanie i przyznał pełnomocnikowi z urzędu koszty nieopłaconej pomocy prawnej.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i rozważaniach: J. S. urodziła się w (...)r. W dniu 24 lipca 2009 roku złożyła w KRUS wniosek o ustalenie prawa do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym, w którym podała, że wraz z małżonkiem I. S. jest właścicielką gospodarstwa rolnego o powierzchni 14,88 ha fizycznych, a małżonek jest zatrudniony w Okręgowej Stacji Chemiczno – Rolniczej P.. W dniu 11 sierpnia 2009 roku do organu rentowego wpłynęło zaświadczenie Wójta Gminy G. z dnia 29 lipca 2009 roku stwierdzające, że J. S. wraz z małżonkiem I. S. są podatnikami podatku rolnego z gospodarstwa rolnego o powierzchni 13,7851 ha fizycznych o powierzchni przeliczeniowej użytków rolnych 14,5536 ha oraz, że J. S. jest podatnikiem podatku z gospodarstwa rolnego o powierzchni 1,10 ha fizycznych o powierzchni użytków rolnych 1,7535 ha przeliczeniowych. W dniu 21 września 2009 roku zostało wydane orzeczenie o stopniu niepełnosprawności J. S., którym zaliczono ją znacznego stopnia niepełnosprawności istnieje od dnia 22 czerwca 2009 roku.

Decyzją z dnia 25 listopada 2009 roku przyznano wnioskodawczyni prawo do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy w okresie od dnia 24 lipca 2009 roku do dnia 31 października 2011 roku i jednocześnie z uwagi na to, że wnioskodawczyni prowadzi działalność rolniczą wypłata części uzupełniającej świadczenia została zawieszona w 50 %.

Decyzją z dnia 13 lipca 2011 roku organ rentowy odmówił wnioskodawczyni wypłaty części uzupełniającej świadczenia z powodu pobierania renty rolniczej okresowej dłużej niż dwa lata, tj. od dnia 24 lipca 2009 roku. Wypłata części uzupełniającej świadczenia została wstrzymana od dnia 1 sierpnia 2011 roku. Wnioskodawczyni wniosła odwołanie od decyzji z dnia 13 lipca 2011 roku do Sądu Okręgowego w Łodzi, w którym kwestionowała wypłatę renty rolniczej wyłącznie w części składkowej. Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 19 października 2011 roku, sygn. IX U 504/11 oddalił odwołanie.

W dniu 24 listopada 2011 roku J. S. złożyła własnoręcznie podpisany wniosek o ustalenie prawa do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym oświadczając, że jest właścicielem gospodarstwa rolnego o powierzchni 1,10 ha i o powierzchni 13,32 ha z mężem oraz, że nie zaprzestała prowadzenia działalności rolniczej. Wnioskodawczyni złożyła razem z tym wnioskiem dwa nakazy płatnicze wystawione przez Wójta Gminy G. w dniu 22 lutego 2011 roku na nazwisko J. S. dotyczące podatku rolnego.

Lekarz Rzecznawca Kasy orzeczeniem z dnia 21 grudnia 2011 roku uznał wnioskodawczynię nadal za okresowo całkowicie niezdolną do pracy w gospodarstwie rolnym do grudnia 2013 roku, nie stwierdzając niezdolności badanej do samodzielnej egzystencji.

Sąd Okręgowy w Łodzi zgodnie z wytycznymi Sądu Apelacyjnego w Łodzi w celu ustalenia czy wnioskodawczyni lub jej mąż prowadzili w spornym okresie działalność rolniczą w rozumieniu art.6 pkt 3 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników wezwał w charakterze świadka I. S. oraz wezwał pełnomocnika wnioskodawczyni do nadesłania wniosków dowodowych pod rygorem pominięcia. Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawczyni figuruje w systemie Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa jako aktywny rolnik, a w latach 2010 - 2013 pobierała dopłaty obszarowe. I. S. (były mąż wnioskodawczyni) potwierdził, że od wielu lat nie zamieszkuje z odwołującą. Wskazał, że przed Sądem Rejonowym w Kutnie VI Wydziale Zamiejscowym w Ł. toczy się sprawa o podział współwłasności i przyznanie mu gospodarstwa rolnego, na którym gospodaruje jego była żona. I. S. skorzystał z prawa do odmowy składania zeznań.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie nie jest zasadne. Odwołując się do treści art. 24 oraz art. 28 ust. 1 – 4 i 6 pkt 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (tekst jednolity: Dz.U. z 2008r. Nr 50, poz. 291 z późn. zm.) Sąd zważył, że postępowanie w niniejszej sprawie sprowadziło się do ustalenia czy wnioskodawczyni lub jej mąż (w dacie wydania zaskarżonej decyzji J. S. oraz I. S. byli małżeństwem) prowadzili gospodarstwo rolne. W ocenie Sądu Okręgowego całokształt materiału dowodowego wskazuje, że zaskarżona decyzja odpowiada prawu. Wnioskodawczyni nie wykazała, że zaprzestała prowadzenia działalności rolniczej. W złożonym odwołaniu powołała się na okoliczności, których nie udowodniła w postępowaniu sądowym. Zgodnie zaś z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Wnioskodawczyni nie stawiała się na rozprawach, nie przedstawiała dowodów, które pozwalałyby na stwierdzenie, że faktycznie zaprzestała prowadzenia działalności rolniczej. Wnioskodawczyni nie przedstawiła dowodów wskazujących na fakt, że nie prowadzi działalności rolniczej. Sam fakt, że wnioskodawczyni jest niepełnosprawna w stopniu znacznym nie przesądza, że zaprzestała ona prowadzenia działalności rolniczej. Zgodnie bowiem ze stanowiskiem Sądu Najwyższego prowadzenie działalności rolniczej nie musi polegać na wykonywaniu pracy fizycznej. Możliwe jest jej prowadzenie polegające na samym zarządzaniu gospodarstwem (por. wyrok SN z 9 marca 2011 roku, III UK 81/10, LEX 818608). Sąd wskazał ponadto, że przedstawiony przez organ rentowy dokument wskazuje jednoznacznie, iż wnioskodawczyni po 2009 roku pobierała dopłaty z Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. Wiarygodności i zgodności ze stanem faktycznym wskazanego dokumentu wnioskodawczyni również nie podważyła. Natomiast świadek I. S. (w dniu wydania decyzji mąż wnioskodawczyni) wskazał informacyjnie, że nie prowadzi on działalności rolniczej i jednocześnie skorzystał z prawa do odmowy składania zeznań. Tym samym nie było na tej podstawie możliwe stwierdzenie, że wnioskodawczyni zaprzestała prowadzenia działalności rolniczej.

W apelacji J. S., reprezentowana przez pełnomocnika z urzędu, zaskarżyła ten wyrok w całości, zarzucając:

a) naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 k.p.c. poprzez niezbyt wnikliwe rozważenie zebranego w sprawie materiału dowodowego i jego dowolną, w miejsce swobodnej oceny, dokonaną w sposób sprzeczny zasadami logicznego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego, a n szczególności polegające na błędnym przyjęciu, iż wnioskodawczym J. S. była w spornym okresie osobą „osobiście” prowadzącą działalność rolniczą w posiadanym gospodarstwie rolnym w sytuacji orzeczonego stopnia niepełnosprawności w stopniu znacznym, co potwierdziło orzeczenie lekarza orzecznika KRUS z dnia 21.12.2011r., na mocy którego uznano wnioskodawczynię za nadal całkowicie niezdolną do pracy w gospodarstwie rolnym do grudnia 2013r., co faktycznie wykluczało w spornym okresie możliwość prowadzenia działalności w zakresie produkcji roślinnej, zwierzęcej, sadowniczej, ogrodniczej, pszczelarskiej i rybnej oraz pominięciu oświadczenia świadka I. S., który co prawda skorzystał z prawa do odmowy składania zeznań, ale podał do protokołu, iż nie zamieszkiwał z powódką w spornym okresie w związku z orzeczonym rozwodem w sprawie I C 19/08 i nie prowadził działalności rolniczej, a tym samym potwierdzenia twierdzeń wnioskodawczym podanych w uzasadnieniu odwołania co do nieprowadzenia przez małżonka działalności rolniczej;

b) naruszenie przepisów prawa materialnego:

- art. 28 ust. 1 - 4 i 6 pkt 1 w zw. z art. 6 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 20 grudnia 1990r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz.U. 1991, nr 7, poz. 24) poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w następstwie błędnego przyjęcia, iż skarżąca nie zaprzestała prowadzenia działalności rolniczej w sytuacji gdy ze zgromadzonego w materiału dowodowego wynika, że stan jej zdrowia wykluczał możliwość indywidualnego, tym samym osobistego prowadzenia działalności rolniczej w spornym okresie (orzeczenia o stopniu niepełnosprawności), a były mąż wnioskodawczyni I. S. nie prowadził w spornym okresie indywidualnie działalności rolniczej, przebywając od 14 października 2006r. pod innym adresem, co potwierdził okazany Sądowi przez świadka wyrok rozwodowy w sprawie I C 19/08;

- art. 28 ust. 4 w zw. z art. 6 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 20 grudnia 1990r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz.U. z 1991r., nr 7, poz. 24) poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że odwołująca się w spornym okresie prowadziła działalność rolniczą podczas, gdy sam status właściciela gospodarstwa rolnego nie uzasadniał takiego ustalenia.

Apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w niniejszej sprawie za I i II instancję według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu albowiem Sąd Okręgowy wydał trafne rozstrzygnięcie.

Na wstępie podnieść należy, że Sąd pierwszej instancji ponownie rozpoznający niniejszą sprawę wykonał wytyczne Sądu Apelacyjnego wskazane w uzasadnieniu wyroku uchylającego pierwotne rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego. Sąd ten dokonał również oceny zaskarżonej decyzji w płaszczyźnie art. 28 ust. 1 - 4 i 6 pkt 1 w zw. z art. 6 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 20 grudnia 1990r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (jednolity tekst: Dz. U. z 2008r. Nr 50, poz. 291 ze zm.).

Kwestią sporną w przedmiotowej sprawie było ustalenie, czy J. S. faktycznie nie prowadzi działalności rolniczej, co uprawniałoby ją do pobierania świadczenia rentowego w pełnej wysokości, czy też tę działalność w rzeczywistości prowadzi i zawieszenie wypłaty części uzupełniającej świadczenia jest prawidłowe. Zgodnie bowiem z treścią art. 28 ust. 1 w/w ustawy wypłata emerytury lub renty rolniczej z ubezpieczenia ulega częściowemu zawieszeniu na zasadach określonych w ust. 2-8, jeżeli emeryt lub rencista prowadzi działalność rolniczą. W myśl ustępu 4 uznaje się, że emeryt lub rencista zaprzestał prowadzenia działalności rolniczej, jeżeli ani on, ani jego małżonek nie jest właścicielem (współwłaścicielem) lub posiadaczem gospodarstwa rolnego w rozumieniu przepisów o podatku rolnym i nie prowadzi działu specjalnego. (nie uwzględniając wyjątków, które w niniejszej sprawie nie mają zastosowania).

Za utrwalone należy przy tym uznać stanowisko judykatury, że nie ulega zawieszeniu na podstawie art. 28 ust. 1 i 3 w związku z ust. 4 ustawy z 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników wypłata części uzupełniającej świadczenia rolnika, który będąc właścicielem lub posiadaczem gospodarstwa rolnego faktycznie nie prowadzi w nim działalności rolniczej w rozumieniu art. 6 pkt 3 ustawy z 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników. (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2004 r., II UZP 5/04, LEX; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2012 r., II UK 82/11, LEX; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18 września 2014 r., III AUa 2548/13, LEX)

W uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 1988 r., wpisanej do księgi zasad prawnych (OSNCP 1988 Nr 12, poz. 166) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że prowadzi gospodarstwo rolne ten, kto władając nim w sensie prawnym - jak właściciel, użytkownik, posiadacz samoistny lub zależny - wykonuje czynności natury funkcjonalnej, niezbędne dla racjonalnej gospodarki w konkretnym gospodarstwie rolnym. Z uwagi na różnorodną specyfikę gospodarstw rolnych zakres i rodzaj wykonywanych czynności może być różny, jednakże w każdym przypadku chodzi o takie czynności, bez których funkcja gospodarstwa nie mogłaby być zrealizowana. Dlatego decydujące znaczenie ma całokształt okoliczności występujących w konkretnej sprawie. Pojęcie "prowadzenie gospodarstwa rolnego" mieści w sobie cały zespół czynności. Słowo "prowadzenie" w języku polskim oznacza bowiem sprawowanie nad czymś nadzoru, zarządzanie, kierowanie czymś, zajmowanie się czymś, trudnienie się czymś, realizowanie jakiegoś celu. Prowadzenie gospodarstwa rolnego zatem może przykładowo polegać tylko na zarządzaniu nim.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy, bowiem zostały one w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy poczynione prawidłowo, w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy oferowany przez obie strony reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników, stosownie do treści poszczególnych środków dowodowych.

Wbrew zarzutom apelującej nie doszło do błędu w ustaleniach faktycznych poprzez uznanie, że ubezpieczona nie wykazała, iż nie prowadzi działalności rolniczej. W istocie bowiem wypada w pełni podzielić stanowisko Sądu pierwszej instancji w tej kwestii. Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, by fakt ten miał miejsce, natomiast

twierdzenia ubezpieczonej w tym zakresie należy uznać za gołosłowne, bowiem nie zostały potwierdzone jakimkolwiek dowodem. Pomimo uchylenia wyroku przez Sąd Apelacyjny i wskazania w uzasadnieniu wyroku jakie okoliczności faktyczne mają znaczenia dla ustalenia, czy skarżącej należy się wypłata części uzupełniającej oraz doręczenia odpisu uzasadnienia wyroku skarżącej, przez całe postępowanie przed Sądem Okręgowym, trwające od września 2013r. do lipca 2014r., przeprowadzeniu trzech rozpraw, na które ubezpieczona nie stawiała się pomimo wezwania do osobistego stawiennictwa i napisaniu przez odwołującą kilku pism procesowych, odwołująca nie udowodniła, że faktycznie nie prowadzi działalności rolniczej na gruntach, których jest współwłaścicielką i właścicielką. Wskazać przy tym należy, że zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności postępowania cywilnego to na stronach ciąży obowiązek przedstawienia materiału dowodowego, pozwalającego poczynić ustalenia faktyczne, z których strony wywodzą określone skutki prawne. Reguły dowodzenia w procesie cywilnym (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.) a takim procesem jest również proces w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, których przedmiotem są odwołania ubezpieczonych od decyzji organów rentowych, zobowiązują strony do wskazywania dowodów, z których wywodzą one skutki prawne. Skutkiem zaś braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskalaby aktywnym działaniem. Tym samym, to interes strony nakazuje jej podjąć wszelkie czynności procesowe w celu udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne skutki prawne.

Jak trafnie poniósł Sąd Okręgowy - strona odwołująca, na której zgodnie z regułą art. 6 k.c. spoczywał ciężar dowodu, nie przedstawiła żadnych konkretnych dowodów i argumentów na okoliczność, że w rzeczywistości działalności rolniczej nie świadczy. Wnioskodawczyni nie stawiała się na rozprawach i mimo reprezentowania przez wykwalifikowanego pełnomocnika nie wykazała jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej.. Sama zaś okoliczność, że wnioskodawczyni jest niepełnosprawna w stopniu znacznym z powodu schorzeń narządów ruchu oraz jest uprawniona do renty rolniczej nie przesądza, że zaprzestała ona prowadzenia działalności rolniczej, skoro prowadzenie działalności rolniczej nie musi polegać na wykonywaniu pracy fizycznej w tym gospodarstwie. Możliwe jest jej prowadzenie polegające na samym zarządzaniu gospodarstwem, w którym np. zatrudnieni są robotnicy rolni (por. wyrok SN z 9 marca 2011 roku, III UK 81/10, LEX 818608; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2005 r., UK 16/05, LEX).

Podzielić należy stanowisko Sądu Okręgowego, że gdyby tylko sam fakt pobierania renty rolniczej skutkowało uznaniem, że rencista nie prowadzi działalności rolniczej, to zapis taki znalazłby się w ustawie. Tymczasem, ustawa o ubezpieczeniu społecznym rolników takiej regulacji nie zawiera, zatem skarżąca pomimo, że jest rencistką, musi udowodnić, że działalności rolniczej nie prowadzi i tylko to ustalenie skutkować będzie wypłatą części uzupełniającej. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2009 r., II UK 46/09, LEX). Wystąpienie całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym może stanowić obiektywną przeszkodę w jego prowadzeniu, ale okoliczność nieprowadzenia gospodarstwa rolnego, czyli też nieuzyskiwaniu z niego dochodów, musi być udowodniona przez rencistę. W niniejszej sprawie takich dowodów nie przedstawiono.

Niezasadnym okazał się także zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., albowiem dokonana przez Sąd I instancji ocena wiarygodności i miarodajności poszczególnych dowodów była prawidłowa i należycie umotywowana. Wbrew twierdzeniom apelacji z oświadczenia byłego męża ubezpieczonej (rozwód został orzeczony 16 lutego 2012r.) nie wynika, że J. S. nie prowadzi działalności rolniczej na gruntach, które posiada. I. S. oświadczył przed Sądem Okręgowym, że obecnie toczy się postępowanie między nim a byłą żoną przed Sądem Rejonowym w Kutnie o podział współwłasności i przyznanie mu gospodarstwa rolnego, na którym „gospodaruje jego żona”.

W sytuacji, gdy wszystkie dowody przedstawione w sprawie przez stronę pozwaną w postaci zaświadczeń z Urzędu Gminy, treści oświadczeń ubezpieczonej o prowadzeniu działalności rolniczej składanych wraz z wnioskami o rentę, informacji Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa o dopłatach obszarowych w latach 2010-2013, nakazów płatniczych podatku rolnego, świadczą o prowadzeniu przez odwołującą działalności rolniczej, a odwołująca nie przedstawiła żadnych dowodów na potwierdzenie okoliczności nie prowadzenia tej działalności, zasadnie przyjął Sąd pierwszej instancji, że ustalony stan faktyczny nie pozwala na uwzględnienie odwołania a decyzja wydana przez Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego jest prawidłowa.

W tym stanie rzeczy, apelacja ubezpieczonej podlegała oddaleniu jako bezzasadna, na mocy art. 385 k.p.c. Pełnomocnikowi ubezpieczonej z urzędu przyznano wynagrodzenie ze środków Skarbu Państwa ustalone na podstawie przepisów § 13 ust. 2 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013r., poz. 461).

Przewodniczący: Sędziowie: